

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การสร้างแบบวัดความพร้อมทางภาษา มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 และสร้างเกณฑ์ปกติ ความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ผู้วิจัยได้สรุป อภิปรายผล และเสนอข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการสร้างและหาคุณภาพแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2

1.1 ผลการสร้างแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผู้วิจัยสร้างแบบวัดเชิงรูปภาพ ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก แบ่งเป็น 4 ฉบับรวม 4 ด้าน จำนวน 40 ข้อ คือ ฉบับที่ 1 ด้านการรู้ความหมายของคำ จำนวน 10 ข้อ ฉบับที่ 2 ด้านการรู้คำศัพท์ จำนวน 10 ข้อ ฉบับที่ 3 ด้านการรู้ความหมายของประโยค จำนวน 10 ข้อ ฉบับที่ 4 ด้านการตอบคำถาม จำนวน 10 ข้อ แล้วนำมาหาคุณภาพเชิงเนื้อหา พิจารณาคัดเลือกข้อที่มีค่าความยากมากและยากน้อยออก และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกไม่เหมาะสมออก เหลือแบบวัดจำนวน 20 ข้อ

1.2 ผลการหาคุณภาพของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปรากฏผล ดังนี้

1.2.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับคำนิยามเชิง

ปฏิบัติการตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ได้แบบวัดจำนวน 40 ข้อ ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.6 – 1.00

1.2.2 ความยาก และอำนาจจำแนกของแบบวัดความพร้อมทางภาษา สำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่า แบบวัดมีความยาก (P) ตั้งแต่ระดับค่อนข้างยากไป ถึงระดับค่อนข้างง่าย คือ ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.79 และค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ระดับพอใช้ไป ถึงระดับจำแนกได้ดีมาก ตั้งแต่ 0.35 ถึง 0.78 ผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกข้อที่มีค่าความยาก มากและยากน้อยออก และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกไม่เหมาะสมออก เหลือแบบวัดจำนวน 20 ข้อ

1.2.3 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิง ยืนยันแต่ละองค์ประกอบ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน แต่ละองค์ประกอบ เมื่อ พิจารณาจากน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรที่สังเกตได้ทั้ง 20 ข้อ พบว่า ข้อสอบ ข้อที่ 1-5 สัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านการรู้ความหมายของคำ ข้อสอบ ข้อที่ 6-10 สัมพันธ์กับ องค์ประกอบด้านการรู้คำศัพท์ ข้อสอบ ข้อที่ 11-15 สัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านการรู้ ความหมายของประโยค ข้อที่ 16-20 สัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านการตอบคำถาม ดัชนีความ สอดคล้องของโมเดล ทั้ง 4 องค์ประกอบ พบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) ระหว่าง 0.03 ถึง 2.98 ค่า ไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) ระหว่าง 0.01 ถึง 1.49 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับค่าแล้ว (AGFI) ระหว่าง 0.97 ถึง 0.98 และค่ารากที่สองเฉลี่ยของค่าความแตกต่าง โดยประมาณ (RMSEA) ระหว่าง 0.00 ถึง 0.04 และรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของแบบวัดความพร้อมทางภาษาทั้งฉบับ จำนวน 20 ข้อ ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้ ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 60.62 ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.26 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความ สอดคล้องที่ปรับค่าแล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.97 และค่ารากที่สองเฉลี่ยของค่าความแตกต่าง โดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ 0.03 จากข้อมูลดังกล่าว ค่าดัชนีความสอดคล้องทุกตัว ทั้ง โมเดลรายองค์ประกอบและ โมเดลแบบวัดความพร้อมทางภาษาทั้งฉบับ บ่งชี้ว่าโมเดลการ วิจัยมีความเหมาะสมกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เนื่องจากเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่าค่า ไค- สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) มีค่าน้อยกว่า 2 ค่า GFI และ AGFI มีค่ามากกว่า 0.90 และเข้าใกล้ 1 ค่า RMSEA ต่ำกว่า 0.05 และเข้าใกล้ 0 แสดงว่าแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็ก ปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นวัดได้เที่ยงตรงตามโครงสร้างที่มุ่งวัด

1.2.4 ความเชื่อมั่นของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ทั้ง 4 ฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.62 ถึง 0.94 เมื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่นแต่ละ ฉบับ พบว่า ด้านที่มีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด คือ ด้านการรู้ความหมายของคำมีค่าเท่ากับ 0.94 รองลงมา คือ ด้านการตอบคำถาม มีค่าเท่ากับ 0.72 ด้านการรู้ความหมายของประโยค มีค่าเท่ากับ 0.63 ด้านการรู้คำศัพท์มีค่าเท่ากับ 0.62 ตามลำดับ ความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.95

2. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ผลปรากฏว่า ระดับความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีเกณฑ์ปกติอยู่ในช่วง T22 ถึง T62 แสดงว่ามีระดับความพร้อมทางภาษาในระดับต่ำถึงระดับค่อนข้างสูง ดังนี้ ระดับความพร้อมทางภาษาค่อนข้างสูง จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 33.61 ระดับความพร้อมทางภาษาปานกลาง จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 48.73 ระดับความพร้อมทางภาษาค่อนข้างต่ำ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 12.88 และระดับความพร้อมทางภาษาต่ำ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 ส่วนใหญ่เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความพร้อมทางภาษาอยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 และสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ผลการสร้างและหาคุณภาพแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2

1.1. ผลการสร้างแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผู้วิจัยสร้างแบบวัดเชิงรูปภาพ ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก แบ่งเป็น 4 ฉบับ รวม 4 ด้านจำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วย ด้านการรู้ความหมายของคำ จำนวน 5 ข้อ ด้านการรู้คำศัพท์ จำนวน 5 ข้อ ด้านการรู้ความหมายของประโยค จำนวน 5 ข้อ ด้านการตอบคำถาม จำนวน 5 ข้อ ซึ่งรูปแบบของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เป็นแบบวัดที่ใช้รูปภาพทั้งหมด เนื่องจากเด็กในวัยนี้ยังไม่สามารถอ่านหรือเขียนหนังสือได้ เนื่องจากการอ่านหรือเขียนหนังสือเป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อนเกินไป

สำหรับเด็กปฐมวัย แบบวัดความพร้อมทางภาษาที่เป็นรูปภาพจะสามารถสร้างแรงจูงใจให้เด็กมีความสนใจ เป็นการส่งเสริมให้เกิดความสนใจที่จะทำแบบวัด สอดคล้องกับพราวพรรณ เหลืองสุวรรณ (2537 : 106-111) ที่กล่าวถึง การวัดความพร้อมทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็กเล็กนั้น ในการวัดจะวัดโดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย หรือรูปภาพที่ไม่มี ความหมาย เป็นส่วนประกอบ สามารถวัดได้โดยแบ่งเป็น 1) หาคำตรงข้ามหรือภาพที่ตรงกันข้าม 2) หาความหมายที่ใกล้เคียงที่สุด 3) คำที่เกี่ยวข้องกัน 4) หาหรือเติมภาพที่หายไป และ 5) วัดความเข้าใจทางภาษา หรือการรับรู้ทางภาษา

1.2 คุณภาพของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2

1.2.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พิจารณาโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่าแบบวัดทุกข้อมีความเหมาะสมสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 – 1.00 มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้นำแบบวัดเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามความพร้อมทางภาษากับนิยามเชิงปฏิบัติการ และความเหมาะสมของแบบวัดในแต่ละฉบับ แล้วปรับแก้ตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการของแบบวัดความพร้อมทางภาษา มีการแก้ไขข้อบกพร่อง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญอย่างเป็นระบบ จึงทำให้แบบวัดมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเป็นไปตามเกณฑ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นัฐกรณ์ แดงอ่อน (2549 : 146-150) ได้ศึกษาการพัฒนาเครื่องมือวัดความสามารถด้านสติปัญญา สำหรับนักเรียนระดับปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 3 ผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบวัดความสามารถด้านสติปัญญา ทั้ง 6 ฉบับมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณา ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.71 ถึง 1.00

1.2.2 ค่าความยาก และอำนาจจำแนกของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ทดสอบเพื่อหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบวัด 2 ครั้ง ดังนี้ การทดสอบครั้งที่ 1 หาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบวัดเบื้องต้น ปรากฏว่าได้ค่าความยาก ตั้งแต่ 0.33 ถึง 0.78 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.32 ถึง 0.80 ผู้วิจัยได้คัดข้อที่มีค่าความยากมากและง่ายมากออก คัดข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกไม่เหมาะสมออกทั้งนี้พิจารณาความสัมพันธ์ของค่าความยากและอำนาจจำแนกควบคู่ไป แล้วคัดเลือก

แบบวัดความพร้อมทางภาษา ในแต่ละด้านไว้ดังนี้ ฉบับที่ 1 ด้านการรู้ความหมายของคำ จำนวน 7 ข้อ ฉบับที่ 2 ด้านการรู้คำศัพท์ จำนวน 8 ข้อ ฉบับที่ 3 ด้านการรู้ความหมายของประโยค จำนวน 7 ข้อ ฉบับที่ 4 ด้านการตอบคำถาม จำนวน 8 ข้อ รวมจำนวน 30 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยนำไปทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในครั้งที่ 2 ผลการทดสอบครั้งที่ 2 ปรากฏว่าได้มีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.02 ถึง 0.79 และค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.04 ถึง 0.78 ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกแบบวัดความพร้อมทางภาษาที่มีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.79 และค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.35 ขึ้นไป รวบรวมเป็นฉบับใหม่ด้านละ 5 ข้อ ได้แบบวัดจำนวน 20 ข้อ ทั้งนี้เป็นเพราะข้อสอบแต่ละข้อที่สร้างมีขั้นตอนที่เหมาะสม โดยกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ และวิเคราะห์ข้อสอบตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ข้อสอบทุกข้อผ่านการตรวจสอบจากประธาน และกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของข้อคำถาม แต่ละข้อกับนิยามเชิงปฏิบัติการจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน จึงทำให้ข้อสอบที่นำไปหาคุณภาพได้ค่าที่มีความเหมาะสมและมีข้อสอบที่มีคุณภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของบุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2549 : 26 – 35) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบทดสอบ จัตุรัสภาพวัดคำศัพท์แบบวิถีชีวิตไทยสำหรับเด็กอายุ 3 – 12 ปี ผลการวิจัยพบว่าค่าความยากง่ายเฉลี่ย (p) และค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย (r) ของแบบทดสอบ สามารถใช้วัดพัฒนาการด้าน คำศัพท์ที่มีคุณภาพได้ทำนองเดียวกับผลการวิจัยของปราณี พันธุ์หนองหว้า (2547 : 189 - 193) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบวัดความพร้อมในการเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาลจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ระดับอนุบาล 3 ปี ได้แบบวัดด้านร่างกายจำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 1.95 ถึง 4.52 ด้านอารมณ์จิตใจ มีจำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 1.95 ถึง 3.56 ด้านสังคม มีจำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 1.95 ถึง 3.56 ด้านสติปัญญา มีจำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.54 ถึง 1.00 ค่าความยาก 0.42 ถึง 0.75 ความเที่ยงตรง 0.70 ถึง 0.78

1.2.3 ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน แต่ละองค์ประกอบและทั้งฉบับ พบว่า ข้อสอบจำนวน 20 เป็นข้อสอบแต่ละองค์ประกอบแต่ละด้านของความพร้อมทางภาษา และเมื่อพิจารณาจากค่าดัชนีความเหมาะสมของพารามิเตอร์ในแต่ละองค์ประกอบ ค่าดัชนีความเหมาะสมของทุกตัวแปรบ่งชี้ว่าโมเดลการวิจัยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ตามเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาความเหมาะสมของข้อมูล ทั้งโมเดลรายด้านและโมเดลรวมความพร้อมทางภาษาทั้ง 4 ด้าน

ทั้งนี้เพราะมีการกำหนดขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดอย่างรอบคอบในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย มาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์เพื่อยืนยันว่าความพร้อมทางภาษาทั้ง 4 องค์ประกอบ ประกอบด้วยข้อสอบข้อใดบ้างและเป็นการยืนยันว่า ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการรู้ความหมายของคำ ด้านการรู้คำศัพท์ ด้านการรู้ความหมายของประโยคและด้านการตอบคำถาม ทำให้ได้ข้อสอบที่มีคุณภาพและมีความเหมาะสม สอดคล้องกับ นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542 : 122) ถิตรีปิยะพิมลสิทธิ์ (2543 : 3) ที่กล่าวว่า ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) และค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับค่าแล้ว (AGFI) มีค่ามากกว่า 0.90 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของค่าความแตกต่าง โดยประมาณ (RMSEA) มีค่าน้อยกว่า 0.05 จากข้อมูลดังกล่าว แสดงว่า แบบวัดความพร้อมทางภาษา ที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างตามที่กำหนดไว้

1.2.4 ความเชื่อมั่นของแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย
 ฉบับที่ 1 ด้านการรู้ความหมายของคำ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 ฉบับที่ 2 ด้านการรู้คำศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.62 ฉบับที่ 3 ด้านการรู้ความหมายของประโยค มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.63 ฉบับที่ 4 ด้านการตอบคำถาม มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.72 และความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.95 จะเห็นได้ว่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลางถึงสูงและความเชื่อมั่น โดยรวมทั้งฉบับอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้เพราะ แบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยผ่านกระบวนการหาคุณภาพอย่างรอบคอบมาหลายครั้ง ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมจากประธานและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มาโดยตลอด และครั้งสุดท้ายได้ทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน จึงทำให้ข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและมีข้อสอบที่มีคุณภาพ สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่าแบบทดสอบที่มีค่าความยากง่ายพอเหมาะจะทำให้ค่าความเชื่อมั่นสูง ซึ่งล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543 : 209) กล่าวว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบควรมีค่ามากกว่า 0.70 จึงจะเป็นแบบทดสอบที่เชื่อมั่นได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศนีย์ อิน้อย (2547 : 71-72) ได้ทำการวิจัย การสร้างแบบวัดความพร้อมทางด้านภาษาในการศึกษาต่อระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพของแบบวัดความสัมพันธระหว่างคำศัพท์กับรูปภาพ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9260 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 1.9102 แบบวัดความสัมพันธระหว่างประโยคกับรูปภาพมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9276 และ

ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 1.6498 แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่าง
เรื่องราวกับรูปภาพมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8324 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการ
วัดเท่ากับ 1.1729

2. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 พบว่า ระดับความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีเกณฑ์ปกติอยู่ในช่วง T22 ถึง T62 แสดงว่าระดับความพร้อมทางภาษาในระดับต่ำถึงระดับสูง ดังนี้ ระดับความพร้อมทางภาษาค่อนข้างสูง จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 33.61 ระดับความพร้อมทางภาษาปานกลาง จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 48.73 ระดับความพร้อมทางภาษาค่อนข้างต่ำ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 12.88 และระดับความพร้อมทางภาษาต่ำ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 การที่เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีระดับความพร้อมทางภาษาที่แตกต่างกัน เพราะว่าเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการตามวัยที่แตกต่างกัน ถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดู ปูปลูกฝังอย่างดีในวัยนี้แล้ว เด็กอาจจะนำเอาสภาพชีวิตของเด็กทั้งร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม สติปัญญามาใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีความสุข การที่เด็ก ได้เรียนรู้ดีเพียงใคนั้นสิ่งสำคัญประการหนึ่งคือความพร้อม เด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาความพร้อมทางภาษา การอบรมเลี้ยงดู และการปลูกฝังลักษณะนิสัยจากคุณครู พ่อ แม่ ผู้ปกครองที่ต่างกัน ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาความพร้อมของเด็ก สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2543 : 8) กล่าวว่า ความพร้อม คือความเจริญเติบโตของเด็กทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ถึงระดับที่สามารถเรียนรู้ตามวัยของคนได้หรือความสามารถระดับหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถดำเนินไปด้วยดีมีอุปสรรคไม่มาก นักเรียนให้ความพึงพอใจและสามารถเรียนได้ในอัตราปกติสำหรับเด็กทั่วไป ความสามารถดังกล่าวอาจเกิดจากที่ผู้เรียนมีวุฒิภาวะหรือจากการเรียนรู้ การฝึกฝน หรืออิทธิพลทั้งสองอย่างประกอบกับผู้เรียนมีความพึงพอใจปราศจากความขัดข้องทางกายและอารมณ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของศิวพร ผาใหญ่ (2550 : 104-109) ได้ศึกษาการสร้างแบบวัดความพร้อมทางภาษาด้านการรับรู้ภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบเกณฑ์ปกติของแบบวัดความพร้อมทางภาษา มีค่าตั้งแต่ T28-T71 โดยแบ่งเป็น 5 ช่วงชั้น ดังนี้ ตั้งแต่ T29 ลงมา มีความพร้อมทางภาษาระดับต่ำมาก T30 ถึง T39 มีความพร้อมทางภาษาระดับต่ำ T40 ถึง T49 มีความพร้อมทางภาษาระดับปานกลาง T50 ถึง T59 มีความพร้อมทางภาษาระดับสูง และ ตั้งแต่ T60 มีความพร้อมทางภาษาระดับสูงมาก

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 แบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความพร้อมทางภาษาของนักเรียนได้

1.2 หากมีการนำแบบวัดความพร้อมทางภาษาไปใช้กับนักเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ควรมีการสร้างเกณฑ์ปกติในการแปลความหมายคะแนนความพร้อมทางภาษาใหม่

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการสร้างแบบวัดความพร้อมด้านอื่น เช่น แบบวัดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ แบบวัดทักษะการคิดสร้างสรรค์ แบบวัดทักษะคณิตศาสตร์ เป็นต้น

2.2 ควรมีการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยีที่ทันสมัย มาพัฒนาความพร้อมด้านต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน